

HỒI 745:

Nhất Phiến Quang Minh

Sau khi chia tay Hầu Hi Bạch, Khấu Trọng tiễn Từ Tử Lăng một đoạn, đến bờ tây Lạc Thủy, đang lúc hoàng hôn, ráng chiều đỏ ối, cảnh sắc tráng lệ.

Khấu Trọng nói: "Tử Lăng men theo Lạc Thủy lên phía Bắc, có thể đến Lạc Dương trước khi trời sáng, nghe nói Lý tiểu tử đòi bọn ta cùng vào Trường An, nếu không bọn ta chưa đến Trường An, y đã bị chém đầu rồi, lúc đó không ai biết làm thế nào thu thập tàn cuộc..."

Từ Tử Lăng khẽ ừ một tiếng trả lời, nhưng lòng đang gửi tận nơi xa, hình như đang suy tư.

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Lăng thiếu gia đang nghĩ gì vậy?"

Từ Tử Lăng đáp: "Ta đang nghĩ về Thạch Chi Hiền, đêm đó ta cảm thấy có thể giết được lão, nhưng thực sự có thể lão cố ý dụ ta ra tay. Vì Thanh Tuyền mà ta bỏ cơ hội hiểm có này, nhờ vậy ta không rơi vào cái bẫy của lão, khiến sự tình thay đổi như trong hí kịch."

Khấu Trọng hoài nghi: "Tuy nói Bất Tử ấn pháp là một loại ảo thuật dụ địch cao minh, nhưng Thạch Chi Hiền lợi hại đến thế sao? Chẳng phải người nói lúc đó người có cảm giác đã nhìn thấu được tâm can của lão sao?"

Từ Tử Lăng thở dài: "Cũng rất khó nói, lần trước ở Tiểu Trúc của Thanh Tuyền, vì ta tưởng rằng đã nhìn thấu được con người của lão nên thua to, không ai có thể hiểu được con người Thạch Chi Hiền."

Khấu Trọng phẫn chấn nói: "Vấn đề Thạch Chi Hiền rốt cuộc cũng phải giải quyết, bởi cả người và ta đều không biết lão có đột nhiên phát điên hay không. Huynh đệ, ta đi đây!"

Từ Tử Lăng lần trong túi người đầu tiên vào thành, gã cầm theo giấy tờ chính thức do Bàng Ngọc cấp, an toàn tiến vào.

Sau khi liên lạc với Lý Tịnh, gã đến thẳng Hoàng cung gặp Lý Thế Dân, Lý Thế Dân nghe gã đến, bỏ hết mọi việc, đợi gã trong thư trai vốn thuộc về Vương Thế Sung.

Lý Thế Dân hân hoan nói: "Chiều hôm qua, phụ hoàng gửi cho ta quốc thư, bảo đưa cho các người, ta mở ra xem, phụ hoàng chính thức mời các người đến Trường An bàn chuyện đình chiến kết minh, ra lệnh cho ta đích thân đưa các người đến Trường An..."

Từ Tử Lăng trút được gánh nặng trong lòng, ít nhất Lý Uyên vẫn chưa có ý trừ Lý Thế Dân, nếu không đã lập tức gọi y về Trường An. Bèn hỏi: "Phía liên quân Tái ngoại có tin tức gì không?"

Lý Thế Dân lộ vẻ lo lắng, thở dài: "Tình thế không ổn, quân đội địch nhân tập hợp lại tăng lên bốn mươi lăm vạn người, chia nhau đóng quân ở phía bắc Thái Nguyên, sớm tối thao luyện, khí thế mạnh mẽ, nếu bọn chúng chia thành nhiều đường đánh vào Thái Nguyên, trong vòng mười lăm ngày Thái Nguyên sẽ mất. Hiện nay ở Trung thổ không có một lực lượng nào có thể chống lại."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Mùa xuân đã về, bọn chúng còn chờ điều gì nữa?"

Ánh thần quang trong mắt Lý Thế Dân lấp lánh, nói: "Nếu chỉ là đánh thành cướp đất, cướp bóc phá hoại, chắc chắn bọn chúng sẽ vượt biên giới tấn công trong vài ngày nữa. Nhưng dã tâm của Hiệt Lợi không chỉ vậy, mà hy vọng làm chủ cả Trung nguyên, do đó cần phải có chiến lược kỹ càng. Mục tiêu của Hiệt Lợi là Trường An, đến Trường An, Quan Trung không đánh sẽ tự vỡ, sau khi củng cố Quan Trung sẽ đánh Lạc Dương, lúc đó phía bắc Trường Giang sẽ là vật trong túi hắn."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Trước đây Hiệt Lợi đợi tin huynh bị chém đầu, còn bây giờ hắn chờ Tất Huyền, Triệu Đức Ngôn rời khỏi Trường An, lúc đó sẽ xua liên quân đánh xuống miền Nam."

Lý Thế Dân nói: "Khấu Trọng có ý kiến gì về tình thế ác liệt này không?"

Từ Tử Lăng cười khở: "Hắn đang mong chuyện này xảy ra!"

Lý Thế Dân lạc giọng: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng nói: "Không phải ta khoác lác, tiểu tử này đã sớm có kế hoạch đối phó liên quân Tái ngoại. Điều kiện trước tiên là Thế Dân huynh phải ngồi lên ngôi hoàng đế, khi liên quân Tái ngoại kéo tới, gã sẽ dẫn quân Đại Đường, Tống gia, Giang Hoài và Thiều soái nghênh chiến ở đồng bằng Quan Trung, buộc đối phương phải đánh một trận trực diện."

Lý Thế Dân lộ vẻ nặng nề, nói: “Lý Thế Dân này tự thấy không bằng Khấu Trọng trên chiến trường, thậm chí bội phục sát đất nhưng lần này thế giặc mạnh mẽ, hơn nữa chư tộc Tái ngoại lớn lên trên lưng ngựa, cách này của Thiệu soái quá mạo hiểm chẳng?”

Rồi y lại cười khở: “Nhưng đây là cách gọn gàng nhất, một đòn có thể tiêu diệt Lang quân Đột Quyết, giảm mức phá hoại đến thấp nhất, xây dựng lại uy phong của Hoa Hạ bọn ta, có điều nếu thất bại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi...”

Tử Tử Lăng nghiêm nghị nói: “Thế Dân huynh nhất định phải tin tưởng vào Khấu Trọng, cuộc chiến Bôn Lang Nguyên là bằng chứng rành rành. Gã hiểu rõ chiến thuật của Hiệt Lợi, càng không phải loại lỗ mãng khinh địch, chỉ biết lấy sức trâu ra chống địch. Lại thêm gã có ảnh hưởng mạnh mẽ đối với đại bộ phận tướng lĩnh trong liên quân Tái ngoại, chỉ cần trận đầu thắng lợi, có thể làm dao động lòng quân ngoại tộc. Bọn ta không nên sợ đầu sợ đuôi, đóng kỹ cửa thành không ra ứng chiến, như vậy chỉ tổ thối bùng ngọn lửa hung tàn của Hiệt Lợi, lại thêm một Triệu Đức Ngôn quỷ kế đa đoan, Hương Ngọc Sơn hiểu rõ tình thế Trung thổ, không thể xem thường sức phá hoại của chúng. Vì hạnh phúc cho thiên hạ, bọn ta đành phải mạo hiểm và buộc phải mạo hiểm.”

Lý Thế Dân ngạc nhiên: “Ta còn tưởng rằng Tử Lăng không đồng ý với cách đánh trận như thế của Thiệu soái, mà ngược lại, huynh mười phần tin tưởng Thiệu soái. Trong thiên hạ có ai hiểu Khấu Trọng bằng Tử Tử Lăng? Đã là như vậy, Lý Thế Dân sẽ chiều theo, để Thiệu soái toàn quyền quyết định trận chiến với liên quân Tái ngoại.”

Tử Tử Lăng thấy cảm động trong lòng, Lý Thế Dân chính là con người như vậy, đối mặt với trường sinh tử quyết chiến ảnh hưởng đến tương lai, y không hề rụt rè, lập tức quyết đoán ngay.

Gã bèn nói: “Khấu Trọng được Lý Thế Dân huynh toàn lực ủng hộ, ắt sẽ vui mừng cực độ. Bọn tiểu đệ đã sắp xếp xong mọi chuyện, được Lý Thần Thông và Ngụy Trung ủng hộ, hai người họ có thể thuyết phục các trọng thần khác. Bây giờ chỉ thiếu có Thường Hà, nếu có thể thuyết phục Thường Hà đứng về phía bọn ta, cơ hội thành công sẽ tăng lên rất nhiều...”

Lý Thế Dân mỉm cười: “Chuyện hỏa khí phát nổ ở Đông cung làm rất tuyệt, hay nhất là vương huynh cũng không biết do ai làm hay bị tai nạn bất ngờ. May mà đêm hôm đó gió lớn, nếu không khói độc tỏa lan khắp hoàng cung, nghe nói sau chuyện này hàng trăm người ở hoàng cung ngã bệnh, nôn mửa dữ dội, mấy ngày sau mới bớt...”

Tử Tử Lăng thầm kêu tội quá.

Lý Thế Dân đề nghị: "Tử Lăng có thể ở thêm vài ngày để bọn ta trò chuyện không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Tại hạ phải đi chặn Bạt Phong Hàn, bảo y trở lại Lương Đô, bây giờ có lẽ y đang trên đoạn sông giữa Khai Phong với Trần Lưu, đối phó với thuyền đội của Dương Văn Can chuẩn bị tấn công Uyển Tinh công chúa."

Lý Thế Dân ngạc nhiên: "Có chuyện này sao?"

Từ Tử Lăng giải thích kỹ càng rồi nói: "Thế Dân huynh có thể sai người đem thư mời đến Lương Đô, bọn tại hạ sẽ lập tức trả lời, hẹn ngày đến Trường An. Việc này không thể chậm trễ, càng đến Trường An sớm, bọn ta càng có thời gian đối phó với liên quân Tái ngoại."

Lý Thế Dân vui mừng: "Có thể cùng hợp tác với Thiệu soái và Tử Lăng là phúc của Lý Thế Dân này. Ta chợt cảm thấy tương lai trăm họ Trung nguyên sáng lạn, bóng mây đen từ lúc Ngũ Hồ làm loạn đến nay bị quét sạch, nỗi khổ nhọc của trăm họ sắp trở thành dấu vết của quá khứ."

Từ Tử Lăng thấy người nôn nao, hy sinh của Khấu Trọng rất đáng, hướng chỉ bản thân Khấu Trọng không cho đây là hy sinh! Cơ hội thống nhất và hòa bình chưa bao giờ hiện rõ trước mắt như lúc này, đó cũng chính là sự đáp đền của gã đối với Sư Phi Huyền.

oOo

Khấu Trọng đến cửa thành, Thiệu Soái quân ở Lương Đô đã biết chủ soái trở về, đi báo cho Hư Hành Chi, Tuyên Vinh, mọi người vui mừng ra đón.

Khấu Trọng và các tướng gặp nhau ở cửa soái phủ, gã bước vào, nói: "Sự việc có thay đổi, một canh giờ sau ta sẽ mở hội nghị quân sự quan trọng nhất từ khi Thiệu Soái quân thành lập đến nay tại sảnh đường chính, Lỗ thúc đầu?"

Tuyên Vinh đáp: "Lỗ công đến công trường xem Mưu công đúc loại khôi giáp do ông ấy mới phát minh, bọn thuộc hạ lập tức sai người đến thông báo."

Khấu Trọng hạ giọng: "Đại tiểu thư có ở đây không?"

Tuyên Vĩnh nói: “Mấy ngày trước tiểu thư đã lên đường đến Sơn Hải quan, mua ngựa Khiết Đan từ Đỗ Hưng cho bọn ta, bây giờ Đỗ Hưng rất nể mặt Thiếu soái, nghe nói y còn bảo với người ta rằng Thiếu soái là hảo huynh đệ của y.”

Khấu Trọng bật cười: “Tên tiểu tử này rất biết thấy gió bẻ chèo, hiểu rằng ai có lợi nhất đối với y. Sở Sở và Tiểu Lăng Trọng đâu?”

Hư Hành Chi đáp: “Sở Sở cô nương và Lăng Trọng thiếu gia đang chơi đùa trong nội viện. Âm công tử, Thiên tiểu thư và Tiểu Hạc Nhi đi ngắm cảnh ở bên ngoài, có lẽ đến chiều mới về.”

Khấu Trọng dâng lên trong lòng cảm giác ấm áp, nếu thiên hạ thái bình, tất cả mọi người đều có thể sống vui vẻ thế này.

Hình Nguyên Chân đứng phía sau không nén được hỏi: “Thiếu soái nói sự việc có biến, đó là chuyện gì?”

Khấu Trọng bước vào đại đường rồi ngừng lại, tất cả các tướng lĩnh đi theo cũng vội vàng dừng bước. Gã lại bước về phía trước một bước, nở nụ cười tươi tắn, xoay người mở tay ra nói: “Ngày hòa bình thống nhất sắp đến rồi, thậm chí tiểu đệ cảm thấy giờ tay ra đã chạm được. Bây giờ tiểu đệ phải xử lý việc riêng một chút, đừng lo, lát nữa tiểu đệ sẽ công bố tin tốt lành, chỉ có hạng nhát gan bất tài mới cho rằng đây là tin xấu.”

oOo

Chiến thuyền đi từ Lạc Dương, trên thuyền là vợ chồng Lý Tịnh và Từ Tử Lăng. Vợ chồng Lý Tịnh phụ trách đem thư đến Lương Đô. Họ từ Lạc Thủy lên Đại Hà, dưới ánh nắng chói chang, chiến thuyền giống bướm, lấp lánh rực rỡ, xán lạn mà không kém phần sống động.

Trong khoang thuyền, Lý Tịnh và Hồng Phát Nữ nghe Từ Tử Lăng kể lại tình hình gần đây ở Trường An.

Khi Từ Tử Lăng nói Khấu Trọng quyết định giao phong chính diện với liên quân Tái ngoại, Lý Tịnh ngạc nhiên: “Hùng mạnh như Dương Kiên năm xưa, khi ứng phó Đột Quyết cũng phải sử dụng cả quân sự lẫn ngoại giao, rồi khéo léo dùng kế ly gián phân hóa mới

khiến Đột Quyết tan rã, giữ được thái bình cho cương thổ, chưa bao giờ ông ta dám đánh chính diện với quân Đột Quyết, Tiểu Trọng có suy nghĩ đến điểm này chưa?”

Hồng Phát Nữ cười nói: “Muội thì rất tin tưởng Khấu Trọng, ngay từ ban đầu Khấu Trọng đã quen dùng yếu thắng mạnh, hẳn là thống soái vô địch duy nhất ở Trung thổ có thể khiến ngoại tộc kinh sợ, tuyệt chiêu của hẳn là làm những việc người khác không thể.”

Lý Tịnh lo lắng hỏi: “Tần vương suy nghĩ gì về chuyện này?”

Từ Tử Lăng đáp: “Tần vương toàn lực ủng hộ.”

Lý Tịnh thở phào, nói: “Tấm lòng của Tần vương thật khác hẳn người thường.”

Từ Tử Lăng nói: “Đây gọi là hiểu rõ lòng nhau, kẻ biết anh hùng trọng anh hùng, Tần vương đã từng nhiều lần giao phong với Khấu Trọng trên chiến trường, hiểu rõ bản lĩnh hơn người của gã hơn ai hết.”

Hồng Phát Nữ gật đầu: “Khấu Trọng là thống soái trời sinh, có my lực thu phục lòng người khiến thủ hạ tướng sĩ cam tâm hy sinh vì mình, đầu là quân ô hợp, vào tay hẳn cũng biến thành hùng sư cảm tử. Trong trận đánh ở Bôn Lang Nguyên, nhờ sự chỉ huy của hẳn, quân Đột Lợi lấy ít thắng nhiều, biến Khấu Trọng hẳn thành thần thoại trên chiến trường. Nếu Tần vương đã ủng hộ hết mình, e rằng trong thiên hạ không ai dám nghi ngờ tài năng của hẳn.”

Từ Tử Lăng nói: “Khấu Trọng rất biết lo nghĩ cho người khác, cho nên nói rằng đây là trận đánh cuối cùng, sau trận này sẽ rửa tay quy ẩn, không nhúng tay vào vinh quang của Tần vương.”

Lý Tịnh ngạc nhiên: “Trận chiến cuối cùng?”

Hồng Phát Nữ nhíu mày: “Tiểu Trọng sáng suốt như vậy, phu quân chẳng lẽ không nhận ra có vấn đề sao?”

Lý Tịnh lắc đầu, hết như người vừa mới ngủ dậy, trầm ngâm một lát, nhìn Từ Tử Lăng nói: “Ta muốn Tử Lăng giúp cho ta một việc.”

Từ Tử Lăng gật đầu, nói: “Chỉ cần làm được, đệ sẽ dốc hết sức mình.”

Lý Tịnh nói: “Ta muốn Tử Lăng nói với Tần vương cho ta toàn quyền quyết định khi giao chiến với Tiều Tiễn.”

Từ Tử Lăng vỡ lẽ, lúc này vì Lý Tịnh biết Khấu Trọng xem trận đánh với liên quân Tái ngoại là trận chiến cuối cùng, có nghĩa là bỏ qua chuyện báo thù Tiều Tiễn cho Tổ Tổ. Lý

Tĩnh đối phó với Tiêu Tiển không phải là vì tranh công mà muốn hoàn thành tâm nguyện của Tổ Tổ, chuộc lại lỗi lầm cho mình.

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Lý Tĩnh, trầm giọng: “Ta bảo đảm Lý đại ca có thể hoàn thành tâm nguyện này.”

oOo

Chưa bước vào bán nguyệt môn ở hậu viên, tiếng cười đùa của trẻ con từ bên trong đã vọng ra, tăng thêm sinh khí cho tiết đầu xuân.

Ở bãi cỏ có hơn ba mươi đứa bé khoảng ba, bốn tuổi đến bảy, tám tuổi đang chơi trò bịt mắt bắt dê, tiếng cười trong trẻo rộn ràng khắp cả khu vườn.

Khấu Trọng bước vào, bọn trẻ vẫn mãi mê chơi, chẳng đứa nào để thềm nhìn liếc đến vị Thiếu soái danh lừng thiên hạ.

Bên cạnh bãi cỏ có một cái đình bát giác bày bàn bằng đá. Bảy, tám phụ nữ, kể cả Sở Sở đang ở trong đình.

Khấu Trọng bước tới, có người kêu: “Thiếu soái!”

Cả đám phụ nữ thất kinh, vội vàng quỳ xuống đất.

Chỉ có Sở Sở vẫn ngồi trên ghế đá, quay mặt nhìn gã, sắc mặt tái nhợt, môi run run, chẳng nói ra lời, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tấm áo bào mà nàng đã đích thân may cho gã, gửi gắm hy vọng gã qua được kiếp nạn.

Khấu Trọng vội nói: “Mọi người đừng làm thế, mau đứng dậy, Khấu Trọng này chưa bao giờ để mắt đến cái gì mà quy củ, lễ tiết.”

Mọi người đứng dậy nhưng không ai dám ở trong đình, tất cả đều lui ra bãi cỏ, chỉ còn lại gã và Sở Sở.

Khấu Trọng đành chịu, biết rằng mình hết như thiên thần trong lòng bọn họ, gã đặt tay lên vai Sở Sở, cảm nhận được nàng đang run run, rồi ung dung ngồi xuống cạnh nàng, hỏi: “Đứa nào là Tiểu Lăng Trọng, sao có nhiều trẻ con thế này? Ta hoa cả mắt.”

Sở Sở bình tĩnh trở lại, khẽ nói: “Thiếu soái đang tìm nó phải không?”

Rồi nàng định gọi Tiểu Lăng Trọng đến, Khấu Trọng vội cản lại: "Cứ để nó tiếp tục chơi, ta vẫn còn chút thời gian."

Sở Sở cúi đầu khẽ nói: "Thiếu soái chẳng phải đang bận việc công sao? Tại sao đột nhiên đến đây? Đồ công cùng đại tiểu thư đến Sơn Hải quan mua ngựa của Đỗ bá vương."

Khấu Trọng nhìn thấy Tiểu Lăng Trọng càng lớn, càng cao lớn linh hoạt, đang chui trong đám cỏ, trong lòng dâng lên hình bóng của Tổ Tổ, gã chợt thấy nhói đau, càng cảm thấy trách nhiệm nặng nề đang đè lên lưng mình, vì niềm vui của đám trẻ, vì cuộc sống yên lành của chúng, thiên hạ phải được an bình dài lâu.

Gã dịu dàng nói: "Hãy nhận Tiểu Lăng Trọng làm con của bọn ta được không?"

Sở Sở hơi giật mình, lộ vẻ ngạc nhiên, môi nàng mấp máy mấy lần mới miễn cưỡng nói ra được một câu: "Tổng gia tam tiểu thư! Chao ôi! Sở Sở làm sao xứng?"

Nước mắt lăn tròn trên má nàng.

Nếu không phải có nhiều người đứng gần đó, Khấu Trọng đã ôm nàng vào lòng, vỗ về nàng, tìm lại tư vị ngọt ngào năm xưa, nhưng lúc này gã chỉ có thể đưa tay lau nước mắt cho nàng.

Gã thở dài: "Kẻ không xứng với nàng là con người thô lỗ như ta mới đúng, tử tử nàng phải thương cho trái tim yếu đuối của ta, vạn vạn lần đừng nói lời từ chối. Ta có bí mật này muốn nói cho nàng biết, ta đã bỏ ý định tranh bá thiên hạ, đổi thành ủng hộ Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, chỉ cần đánh lui liên quân Tái ngoại, giành lại thái bình cho thiên hạ, mọi người sẽ sống trong yên lành, bọn ta và Tiểu Lăng Trọng đương nhiên không ngoại lệ. Tổng gia tam tiểu thư cũng hiểu rõ nàng là người tốt, nàng ấy sẽ càng yêu thương nàng hơn! Không còn ai có thể cản trở tình yêu của bọn ta. Trước đây ta không dám nói với nàng những lời này là sợ không còn mạng về gặp lại nàng, bây giờ ta không còn lo lắng gì hết. Ta thật sự không phải đang lừa gạt nàng, trời cao có thể làm chứng, dù cho trên chiến trường đối mặt với cái chết, ta vẫn không bao giờ quên hảo Sở Sở của ta."

Sở Sở nước mắt lưng tròng, run giọng nói: "Thiếu soái!"

Khấu Trọng nghẹn ngào nói: "Đừng khóc nữa! Nàng khóc ta thấy đau lòng, bọn Hư Hành Chi đang đợi ta chủ trì hội nghị ở đại đường, xong chuyện ta phải lập tức về Lịch Dương gặp cha. Ngày tháng còn dài, Khấu Trọng này dùng danh dự của Thiếu soái bảo đảm rằng, tiểu đệ sẽ đem lại hạnh phúc cho nửa đời còn lại của nàng, chưa bao giờ Thiếu soái Khấu Trọng nuốt lời."

oOo

Từ Tử Lăng và Lý Tịnh đứng trên đầu thuyền, chiếc thuyền rẽ vào Đại Hà, tiến thẳng hướng Đông.

Trên chiến hạm toàn là Huyền Giáp thân vệ theo Lý Thế Dân nhiều năm, tuyệt đối trung thành với Lý Thế Dân, nên không sợ có ai tiết lộ bí mật. Huống chi bây giờ tình thế đã khác, dù cho Từ Tử Lăng công khai đi gặp Lý Thế Dân, phe Thái tử, phi tần cũng không nói được gì.

Lý Tịnh hân hoan nói: “Không ngờ bọn ta lại sánh vai tác chiến, Tổ Tổ có linh thiêng cũng yên lòng.”

Từ Tử Lăng nhìn về phía trước, nói: “Phía trước có một chiếc thuyền đang giông buồm tới, bọn ta có cần tránh vào khoang không?”

Lý Tịnh ngạc nhiên: “Tại sao ta không thấy?”

Nói chưa dứt lời, một chiếc thuyền cỡ lớn từ khúc quanh chạy ra, xuất hiện trước mặt.

Từ Tử Lăng không biết đáp thế nào, định thần nhìn kỹ, cười nói: “Là Đông Minh Hiệu của Uyển Tinh công chúa.”

Lúc này Lý Tịnh mới nhìn rõ cờ hiệu trên thuyền, cả mừng nói: “VẬY Dương Văn Can ắt hẳn đã thua to.”

Rồi hấn truyền lệnh cho thủ hạ sai người phát tín hiệu, đồng thời giảm tốc độ.

Từ Tử Lăng thâm cười khổ, gặp nhau chỉ bằng dùng gặp, gã không muốn gặp Đơn Uyển Tinh, chẳng phải là gã không ưa nàng mà ngược lại hẳn.

- o O o -